

- [Jontas](#)
 - [Foto](#)
- [Multipel skleros](#)
- [Topp 100](#)
- [Friskrivning](#)
- [Arkiverat](#)
 - [1999](#)
 - [Februari 1999](#)
 - [Mars 1999](#)
 - [April 1999](#)
 - [Maj 1999](#)
 - [Juni 1999](#)
 - [Juli 1999](#)
 - [Augusti 1999](#)
 - [September 1999](#)
 - [Oktober 1999](#)
 - [November 1999](#)
 - [December 1999](#)

Flärdskrivaren

Jontas.com – I bloggofären sedan 1999

Juli 1999

EVENTUELLA BILDER OCH LÄNKAR ÄR BORTTAGNA

1999-07-01, del 120

Gårdagen började med att en sjukgymnast kom hem till mig med en vänsterkrycka. För tre dagar sedan behövde jag två kryckor alternativt rollator[1]. Men det var då det. Efter mina kortisoninjektioner så behöver jag inte någon krycka alls! Eller, jo. Kanske. Yrseln gör mig lite ostadig, och det samma gäller att jag är otränad i benen efter att ha varit så stillasittande. Men annars går jag numera obehindrat, inget ben som slänger sig okontrollerat ut åt sidan. Alltid något positivt!

Trots kortison har jag kunnat sova. Skönt jag slapp den biverkningen. Dock fick jag en annan biverkning: Magkatarr. Så nu går jag på ”dundermedicinen” Losec också. Hemskt vad mediciner är dyrt! Kortisonet gick på över 800 kr. Losec är lika dyrt men eftersom jag börjar komma upp i högkostnadsskydd så gick det bara på en fjärdedel.

När jag var hos optikern i går för att hämta glasögonen, var det bara att vända igen. Det hade uppstått en miss. Glasögonen hade inte blivit behandlade med antireflex som jag hade beställt. Bara till att vänta en vecka till. Men det gör inget. Bara de i slutändan blir bra. Och att jag ser bra ut.

Det var en liten sammanfattning över gårdagen. Hastigt och lustigt så skyndar vi vidare till dagens små händelser.

Ny månad. Igen?! Begriper inte vart tiden tar vägen. Hade jag inte varit sjukskriven så hade detta varit

min sista semestervecka. Och ändå är det två sommarmånader kvar.

De blev minst sagt lite förvånade i dag på sjukhuset när jag kom bärande på kryckan i handen. Vilken skillnad! Nu är behandlingen avslutad för denna gång och det är skönt. Jag är helt färdig (slut) efter all motion jag fått. Sex veckor till ska jag vara hemma. Hur ska man klara sig utan mig på jobbet? Fast ännu värre: Hur ska jag klara mig utan att ha några att bråka med? Tur ändå att jag har ärenden in till jobbet/sjukhuset de närmaste veckorna. Jag får väl ta små turer in till kollegorna[2]. Annars finns det inte så mycket mer att säga om dagen. De har varit som de andra två dagarna då jag varit inne på lasarettet.

1999-07-02, del 121

Känner mig mest som en urvriden disktrasa efter veckans alla händelser. Trött. Kan inte bli riktigt klok på vad det är jag känner med mina händer. Är de bättre eller sämre? Annorlunda är de åtminstone. Jag håller tummarna. Usch, vad jag är trött på att berätta om ms.

1999-07-03, del 122

Tydligen har jag blivit lite dystergök igen och jag ska försöka rycka upp mig lite. Dagen är ung, solen lyser... och fiskmåsarna skriker? Ajdå. Har de hittat så långt inåt land så brukar det betyda att det blir regn under dagen.

1999-07-04, del 123

Massgrav[3]. Barn. Nackskott. Finns inget att säga. Ordlös. Vad fick de vara med om? Vad fick de se? Hur mycket förstod de av "anledningen"? (Naturligtvis så fanns där ingen anledning).

Jag vet inte riktigt hur jag ska fortsätta efter ovanstående kommentar. Så jag går väl på som vanligt och är plump.

Allting har stannat av tycker jag. Kan det bero på sommaren? Eller för att det är helg? Själv har jag idétorka vad det gäller att skriva i dagboken. Visst, jag är väl med om lika mycket som tidigare, och funderar och har åsikter om det mesta precis som förr. Men ändå... Jag kan alltid slå ihjäl lite tid genom att berätta om mina ms-symtom. Händerna är sämre. Jag beskrev mig tidigare som Televinken, men nu tänker jag närmare på fågelskrämman i Trollkarlen från Oz. Det spretar lite överallt samtidigt som man mest påminner om en hösäck. Men jag *tror* ögonen är bättre.

Jag har en konspirationsteori. När man i veckan körde in nålen i ryggen på mig för att göra en LP, så var det i verkligheten ett instrument där man förde in ett datachip som vandrat upp längs ryggraden och satt sig på hjärnbarken. Syftet har jag väl inte riktigt klart för mig, men förmodligen har det något med en framtida invasion från yttre rymden att göra. Man ska använda mig som något hemligt vapen, eller nåt. Även om chipet just nu är inaktivt, så tycker jag mig få in Sjörapporten i huvudet när jag stirrar tomt åt nordväst samtidigt som jag dansar fågeldansen. För att göra det ännu värre: Jag tycker mig också höra Elvis röst! The King is alive!

Jag var hos tandläkaren i december. Vad kan jag ha blivit utsatt för där? Kommer inte Arkiv X tillbaka snart så jag får fortlöpande information?

Som sagt... idétorka...

1999-07-05, del 124

Jag har ”upptäckt” serierna som sänds på teven dagtid. Nä, bra är de väl inte, men väldigt fascinerande! Jag kan inte bestämma mig för om skådisarna är dåliga eller manuset uruselt. Förmodligen en kombination. På TV3 kan man följa Days of our lives, eller Våra bästa år som serien heter på svenska. Detta är en mycket populär evighetsserie från USA som sänds dagligen. Just nu är en kvinna[4] besatt av en demon och ligger därför sedan några veckor tillbaks fastbunden i en säng. Men hallå! Ljligt som tusan, men rätt kul. Mindre roligt är väl att det är uppehåll på Oprah. Jag har fått börja titta mer på SVT24, som faktiskt är riktigt bra. Jag vet inte var de hittat alla nya teveprofiler, men de är duktiga. Ibland kommer de av sig, ovana som de är, men det är riktigt charmigt.

Man ringde från jobbet i dag då man hade dataproblem. Tyvärr kan jag inte göra något åt det om jag inte är på plats. Det är nästan synd om dem. Jag tror de bara ställer till det lite för att de saknar mig och vill ha tillbaks mig. Ja, jag undrar om jag någonsin kommer tillbaks till mitt jobb. Jag är fortfarande övertygad om att stressen och oron var en bidragande orsak till att jag fick ms. Kommer jag tillbaks till jobbet så hamnar jag inte på avdelning, som i alla år varit min enda och högsta önskan. Något jag alltid saknat är egna arbetsuppgifter och eget avskilt rum. Det har aldrig funnits den möjligheten. Enda lösningen jag kunnat se är distansarbete. Det är något som skulle fungera med de arbetsuppgifter jag har. Men eftersom datainförandet hamnat på efterkälke inom sjukvården, kan jag glömma den möjligheten. Så vad vill jag och vad kan jag? Just nu vet jag ingenting. Får avvakta och se om jag nu blir bra, eller vad det blir av det hela.

Jag är fortfarande irriterad på att folk kan ha synpunkter på min hemsida och försöker påverka mitt tyckande och tänkande. Det är väl ännu en anledning till att jag blir på så dåligt humör. Har man inget trevligt att säga så kan man hålla käften? Tydligt finns det många puckon som ser det som sin livsuppgift att ”frälsa oss från ondo”. Har de inget bättre för sig? Jag har tidigare nämnt att min hemsida inte speglar vem jag egentligen är. Här kan man bara läsa en liten del av vem jag möjligtvis kan vara. Sedan är det ju också så att jag har rätt till mina åsikter, och de framför jag efter de regler och lagar som finns. Var kommer alla fjantar från som skriver samma smörja till oss alla som har hemsidor och offentliga dagböcker? Gillar man nu inte vad man läser här, så finns det ingen anledning att komma tillbaks för att lusläsa och kritisera. Tror jag får gå och lugna ner mig lite nu.

1999-07-06, del 125

Jag har blivit antagen till en kvällskurs inom högskolan till hösten. Frågan är vad den egentligen innebär, men jag tackar nog ja. Kursen heter ”Datorns möjligheter – presentationsteknik med IT-stöd”. Det låter väldigt tråkigt och säger inte direkt vad det är man får lära sig. Med en sådan titel på kursen så kan den innehålla precis vad som helst. Om två veckor måste jag ha lämnat svar. Och nästa vecka får jag reda på om jag kommit in på huvudkursen jag sökt. Håller tummarna...

Usch, vad jag var upprörd i går. Religiösa fanatiker... Jag tror ingen ser sig själv som fanatiker, inom vilket område det än gäller. Men jag klassar människor som fanatiker när man vid upprepade tillfällen försöker övertyga någon om att just ”jag” har rätt. Och tack till Tobbe för det han skrev i gästboken. Citat: ”Måste bara skriva för att peta ner ditt senaste Jehovas-besök längre ner i jorden så dom kommer närmare sin mästare;).” Tack, jag kunde inte sagt det bättre själv. När jag ändå skriver om Tobbe, så måste jag flagga för hans dotter som nu också skaffat hemsida med tillhörande dagbok. Malin heter hon, och jag är riktigt avundsjuk på henne. Tänk så roligt det är att påbörja en hemsida och få skapa den från början. Det är väl därför jag så ofta ändrar utseendet på min. För att det är så roligt! Sedan jag fick Tigerlänken (fem veckor sedan, men vem räknar?) så har jag knappt vågat göra någon ändring alls. Jag har

varit orolig att Annica skulle dra tillbaka länken, men på den punkten har hon lugnat mig något. Men helt säker är jag ändå inte. Guds vrede och allt det där, ni vet.

1999-07-07, del 126

Jag har precis gått upp och klockan är 10.30. Har inte dragit upp några persienner än, men när jag kollar webbkameran från Vattentornet, så ser det ju ut att vara fint väder. Skönt med lata dagar. När jag tänker efter så har jag nog bara lata dagar.

Jag tycker fortfarande det är lustigt (läs: skrattretande) med religiösa fanatiker och på vilket sätt de viftar med Bibeln så fort de försöker framföra en tanke. Jag är väldigt skeptisk till Bibeln som enda källa till två religioner. Vad jag kan förstå, så har Bibeln ändrats, redigerats och översatts vid några tillfällen de senaste, tja, åren? Man vet inget om källorna eller författarna och bara det borde ju göra att man ifrågasätter lite och inte sväljer allt som serveras. Tänk om det för knappt tvåtusen år sedan satt någon liten stackare, inte helt olik mig, och spånade i en typ dagbok. Han kanske hade samma livliga fantasi som jag och var lite på sniskan (vilket jag aldrig är)? Efter ett par hundra år så kanske hans texter råkade dyka upp ur historiens dunkel, och införlivades i Bibeln. Usch, hemska tanke! Om jag tror på bibeltexterna? Ingen aning. Om jag *inte* tror på bibeltexterna? Ingen aning där heller. Jag bryr mig inte, eftersom min tro är något personligt som ingen annan har med att göra.

Vart vill jag komma med detta? Jo, när religiösa fanatiker hör av sig och upplyser mig om att det i Bibeln står att det är fel med spådomar och varsel, och att man då går i djävulens ledband, så måste jag småle. Eller rättare sagt, jag vrålar av skratt. Vad innehåller Bibeln om inte just en massa spådomar, varsel och annat konstigt? Och det har vi accepterat?! Inte är där någon som ifrågasätter att man talat med en brinnande buske, fått meddelande från änglar om jungfrufödslar och så vidare. Min slutsats måste väl då vara att jag är en god kristen som helt och hållet följer traditionen av t.ex. varsel. Om jag har en kristen tro? Njae. Har jag kristna värderingar? Ja. Har jag trampat på ömma tår och begått helgerån? O, ja! Förmodligen! Om någon försöker mejla mig för att protestera och fortsätter vifta med Bibeln, så raderar jag brevet, men om det är bra (som får mig att vråla ännu mer av skratt) så publicerar jag det här i dagboken. Skriver ni i gästboken istället så låter jag det stå kvar så även andra kan få ha en rolig stund. Världens sämsta argument: "Det står i Bibeln".

Förtydligande: Denna kängan riktar jag helt mot religiösa fanatiker. Om nu någon känner sig så illa till mods av vad jag skrivit, så stick bara. Finns ingen anledning att ni kommer hit och läser om det bara får er att må dåligt.

Om jag skulle byta samtalsämne och istället gå över till min ms-sjukdom? Förmodligen får jag väl då något meddelande om att den beror på att jag inte är av den "rätta tron". Men! Jag har blivit ytterligare något bättre. Nu kan jag gå obehindrat utomhus utan krycka. Det har jag inte kunnat på si sådär sju veckor, eller nåt. I dag ska jag äntligen hämta glasögonen, men då är det nog bäst att jag tar kryckan med mig. Jag måste korsa torget, och jag vill inte lägga mig pladask där om benen nu inte skulle bära mig hela vägen.

Avslutningsvis: Tänd ett litet ljus och be för de stackars små religiösa fanatikerna som inte upptäckt livet eller sunt förnuft ännu...

1999-07-08, del 127

Jag har upptäckt att jag har en siargåva. Och jag kan utöva den här över Internet. Gör så här:

- Koncentrera er på någon sak ni blivit av med.
- Blunda och lägg handen på bildskärmen och känn hur mina och dina hjärnvågor beblandas.
- Uttala frågan högt: ”Var är xxxxx som jag letat efter så länge?”
- Öppna nu ögonen så ni kan läsa vad jag skrivit mer.
- Ett tips: Läs hit innan ni slöt ögonen. Annars får ni problem.

Mitt svar...

Det förlorade föremålet finns i en byggnad nära vatten.

Fiffigt, va? Av någon outgrundlig anledning så är det vad man brukar få till svar när man läser veckotidningar där människor frågat någon synsk person. Konstigt.

Äntligen har jag fått mina glasögon. Öh, var de starka, eller vad? Det tar nog tid innan jag vant mig vid så pass mycket starkare glas än vad jag är van vid. Men du milde vad jag ser bra med dem. Hm... Tycker här ser dammigt ut? Bäst jag tar av mig dem igen.

Jag läser som bekant EvaP:s dagbok dagligen. Hon har haft några kul länkar som jag provat. Bland annat kan man konstatera att jag i ett tidigare liv var kvinna i Indien på 1600-talet. Jag säger bara; stackars den kvinnan som i sitt nästkommande liv blev jag. Hon måste ha haft en föraning om det, eftersom hon drog ut på det i trehundra år innan hon återföddes .

Undersökningen härom dagen om trafikfarorna verkar vara entydig. De flesta anser att onyktra förare utgör största faran. I den kategorin kan man också inkludera narkotika- och läkemedelspåverkade. Men när man ser vansinneskörningarna på vägarna (som är mer än varannan bil), så kan man bara konstatera att de förmodligen inte är påverkade av något. Möjligtvis dåligt omdöme. Mina föräldrar är livrädda när de är ute och kör. Självt har jag inte bil längre och det är väl tur. För jag hade aldrig haft råd. De gånger jag kör och mina föräldrar är passagerare får jag ta det lugnt. De håller på att kollapsa av skräck. Varför har jag inte kommit underfund med ännu. Jag får ju inget vettigt ur dem när jag frågar dem. (De blir likbleka och stammar bara okontrollerat medan blicken irrar runt). Far får konstiga ryckningar i höger fot (letar efter bromsen på passagerarsidan) och mor tog priset för några år sedan. Hon skriker plötsligt: ”Akta cyklisten!”. Lätt nervös kollar jag i alla speglar och genom alla fönster, men ser inget. ”Vilken cyklist?” frågade jag. ”Den som kommer där bak!”. Långt bak i backspegeln ser jag en cyklist så sådär ett par hundra meter bakom mig. Och lilla mor ligger på knä i baksätet och klamrar sig fast i ryggstödet och är i upplösningstillstånd. Jag undrar fortfarande varför hon inte hade bilbältet på sig och satt normalt framåt. Jag fick inget ryck där jag plötsligt lade in backen och mejade ner cyklisten. Jag lovar!

1999-07-09, del 128

Jag kan inte påstå att det alla gånger är lätt att vara man. Eller det har kanske bara med mig som person att göra? Det finns så mycket jag inte förstår. Särskilt tevereklamen förstår jag ingenting av. Som t.ex. trosskydd. Jo, jag vet väl vad det är. Det hörs ju på namnet. Skyddar trosan. Men varför envisas då reklamen plötsligt med att kalla det för mensskydd? Skyddar mensen? Mot vad? Jag gick till en expert i frågan, nämligen en kvinna. Men inte heller hon kunde ge någon förklaring. Kanske det var en man som ändrade namnet? Tänk, när jag var liten så kallade man det bara rätt och slätt binda.

Helt osökt kom jag tänka på blöjor. Ja, inte barnblöjor, utan de där för vuxna med urinläckage. (Gud, vad är detta för text jag skriver i dag??) De kallar man för Tena, vilket är egennamnet. Precis som man säger

Pampers. I tevereklamen är Tena bara för kvinnor och aldrig för män. Och så kallar man reklam för samhällsinformativ? Men det finns Tena för män, men hur många känner till det? Och konkurrenten till Tena, nämligen Attends – hur många kommer ihåg den reklamen? ”Mina vänner litat på mig, men jag litat på Attends” säger den medelålders kvinnan glatt så. Attends... låter nästan som A-Teens. Abba Teens nya artistnamn då de inte fick behålla namnet Abba. Så nu kommer jag att förknippa A-Teens med skydd mot urinläckage. Usch, vilken fantasi jag har! Och hur många andra fick jag nu att också tänka så? Det är ju (nästan) elakt.

I måndags ringde försäkringskassan eftersom jag nu varit sjukskriven mer än 28 dagar och gått från halv till hel sjukskrivning. Allt var okej och jag ska bara fylla i ett papper där jag beskriver min sjukdom. Blanketten kom i går, och till min fasa står där att jag bara är sjukskriven 25 %? Lätt nervös kollade jag kopian av mitt sjukintyg men där står heltid. Så då var det dags igen... Härja runt och rätta till saker som blivit fel och som inte berör på mig. Trist. Varför ska jag rätta till andras fel? Det är ingen idé att ringa och försöka rätta till felen. Lika bra att ta in till Försäkringskassan och rätta till allt på plats. Anledning: Jag avskyr/hatar telefoner. Fast det har jag näg nämnt tidigare. Så istället får jag ordna ledsagare och skjuts. Så illa tycker jag om telefoner att jag föredrar att ha allt det andra besväret. Det hade jag sluppit om blanketten varit rätt från början.

Varför betar sig folk så illa på olycksplatser? För tjugofem år sedan såg jag en hemsk olycka där en lastbil med last körde ner från en brädd och hamnade i ån några meter från där jag bodde. Snabbt hade halva byn samlats vid olyckan och man kunde höra hur en av personerna i förarhytten skrek av smärta då han blivit fastklämd. Den andra personen hade knäknämit och blod flöt ut i ån. Tror inte att någon kom till undsättning. I och för sig så rusade folk ner för slänten och ut i ån, men det berodde på något helt annat. Gratis ost! Osten låg och flöt i det blodtillblandade vattnet och folk plöckade på sig som hamstrar, för att sedan fly fältet. Tjugofem år senare och jag tycker fortfarande att det är lika hemskt. Hur tusan är människor funtade?

För några år sedan var det en liknande olycka i trakten, men då var det inte ost. Det var sprit! Skillnaden var att inga människor skadades/dödades. Fortfarande lika fel att länsa lasten, men näg hade väl fingrarna kliat extra?

Välter en traktör med gödsel så är där ingen som kommer rusande och nörpar hem till trädgårdslandet. Tydlig skillnad på last?

1999-07-11, del 129

Jag har haft mardrömmar i natt. Jag har drömt om tampoonger. Jag skulle aldrig ha skrivit om tråsskydd/mensskydd i går i min dagbok! Det var säkert någon sorts hämnd från Tampooingguden eftersom jag inte nämnde dem i går. Men jag tror jag kommer på lösningen till varför det heter mensskydd. Ska skydda mot mens. Inte heller det förstår jag. Hur mycket man än skyddar sig så får man väl mens ändå?

Om jag skulle ta och fortsätta med reklamsnacket som jag började på i går. Med jämna mellanrum får man de där reklamhäftena[5] med påsten som är späckade med just ”samhällsinformativ”. Massor av bokklubbar kan man gå med i. Men lite diskriminerande är det dock. Klubbarna förutsätter att kvinnor bara läser kärleksböcker och män bara spänningsböcker. Som premie ges därför ”kvinnoböckerna” en damväska och ”mansböckerna” en sportväska. För det första; Det finns inga kvinnor alternativt mansböcker. Inte för min del åtminstone, för jag läser allt med samma behållning om boken bara är välskriven. För det andra; Vad ska man med väskorna till? Har man bara varit med i några bokklubbar så kan man ganska snart öppna egen väskbutik. Vad har väskor med böcker att göra? Och vad har bikini tjejer på motbåtar att göra när det är bilar man vill sälja? Det där sista var bara en parentes, men

visar på hur nödigt det ibland kan vara. Vad ska man göra med väskarna? Jag vill inte ha några väskor och får likförbannat dem på köpet!

Ännu en trafikolycka har skett i trakten. En *mycket* berusad man körde i mörse upp på trottoaren och körde ihjäl två vuxna. Mannen sitter just nu häktad. Eller rättare sagt.. Sitter gör han väl inte. Han ligger. Poliserna kunde inte höra honom då han var så packad så han somnade under förhöret.

Hur hindrar man en berusad person från att ta bilen när domöret redan fallit i koma? En berusad person har förmodligen som nykter åsikten om att alkar på vägarna är för jävligt. Men spriten ändrar personligheter och domömen rejält.

Nya uppgifter har under dagen kommit fram om dödsolycka som jag nämner i texten ovan. Mannen som körde ihjäl ett par visade sig vara 17 år! Det omkoma paret i 55-årsåldern.

1999-07-12, del 130

Ännu en trafikolycka, denna gång ett känt namn. Standupkomikern Lasse Lindroth omkom i går. Hoppas jag härmed slipper ta upp om fler trafikolyckor. Det är så ledsamt.

I dag var jag på Försäkringskassan. De kunde inte förklara var de fått uppgifterna ifrån om att jag bara skulle vara sjukskriven till 25 %, men vi åtgärdade åtminstone problemet. Men det var fruktansvärt. Jag skulle fylla i blanketten om min sjukdom och jag klarade knappt av det. Jag kunde inte själv läsa vad jag skrev, men de sa att de klarade av att tyda det ändå.

Det har varit 30 grader varmt i dag. Jag tillbringade hela dagen hos lilla mor. Satt i solen en halvtimme och det straffades jag genom att få huvudvärk av värmen. Jag tål inte värmen – får migrän och blir illamående. Och just nu så inverkar det också negativt på min ms-sjukdom. Samt att det inte är lämpligt att vistas i solen eftersom jag äter Lsec. Jag längtar till vintern. Men den kommer tids nog.

Just nu mår jag bra i min ms. Okej, jag har fortfarande ett skv som härjar, men jag tror (hoppas – håll tummarna) att det är på tillbakagång. I åtta veckor har mina händer varit förstörda, men jämfört med för en vecka sedan så är det lite bättre. Benen är okej. Synen med ögonskakning har varit bättre men vänt igen, vilket gör att jag fortfarande är yr och går som om jag halsat direkt ur en tvålitersdunk med hembränt. Hur jag nu kan göra den jämförelsen?

1999-07-13, del 131

Semestertider. Gud, så dött det är på nätet just nu! Ja, jag menar i andras dagböcker. Antingen är de nedlagda i veckor framåt eller så uppdateras de väldigt sporadiskt. Vilket också får mig att surna till. Har man planer på att inte skriva dagbok på någon vecka så kan man väl skriva det i sin dagbok? Gärna ungefär vilket datum man är tillbaka och inte bara ”om några veckor”. Lite jobbigt och tidskrävande att sitta varje dag klla. I och för sig behöver jag väl inte klla varje dag, men jag har faktiskt blivit dagboksberövande. Abstinens.

Jag börjar (för-)tvivla. Kommer jag verkligen in på högskolan till hösten? På fredag får jag veta. Till 45 platser har drygt 1 500 personer sökt – varav cirka 215 hade det som förstaval. Och jag med mitt dåliga betyg. Jämfört med fjårets intagning så saknar jag 0,03 i betyg. Känns som att snubbla på mållinjen. Men än har ju inte beskedet kommit.

1999-07-14, del 132

Jag skulle till kuratorn idag, och på vägen dit stötte jag på sjukgymnasten. Hon tyckte att jag nu var redo för sjukgymnastik. Jag får fundera på det. Jag vill avvakta ett par veckor innan jag tar ett sådant beslut. När jag sedan kom till kuratorn så föreslog hon också sjukgymnastik. Ett tips var att Qi Gong skulle vara något väldigt positivt och gångbart för just ms-patienter. Det skulle jag tycka vore kul eftersom jag inte kan simma (som också är bra vid ms). Något viktigt är också att jag medvetet går ner i vikt. I år har jag gått ner 10-15 kg av ren stress och aptitlöshet. Ingen bra anledning.

Jag fick också höra att jag borde ta kontakt med en LSS-handläggare inom kommunen då jag är så pass dålig att jag är berättigad till både färdtjänst och hemtjänst. Men jag drar mig för det. Jag tycker allting är så tidigt. Jag vet ju inte hur det utvecklas med min ms. Det största behovet jag känner just nu är en vettig bostad på markplan. Gärna marklägenhet. Jag har stått i kö i sex år, stått "först" i kön (enligt bostadsföretaget) i ett år, de vet om min sjukdom och behov – men har inte mig veterligen gjort någon ansträngning för att hjälpa mig. Jag är sedan tio år deras kund, men inte heller det hjälper. Blev nu uppmanad att skriva brev och skicka med intyg så något händer innan det blir fullständigt kaos för mig. Som jag tidigare nämnt bör jag på femte våningen med en ibland fungerande hiss som man når efter att ha gått upp för en halvtrappa.

Jag börjar mer och mer bli inställd på att jag kanske inte kommer in på högskolan till hösten. Vilket innebär att min arbetsgivare måste ordna andra arbetsuppgifter till mig. Det blir inte lätt. *Måste* man tacksamt pröva all *skit* man blir erbjuden? Jag kan väl pröva om jag i förväg vet att jag inte klarar av vissa moment, men i övrigt? Men också det är för tidigt att spekulera i.

Mitt skov har vänt och jag blir sakta bättre och bättre. Tills i går kväll. Då blev de sedan tidigare redan dåliga händerna ännu sämre. Men i kväll verkar det bättre igen, men inte så bra som de var i går. Imorgon ska jag försöka gå ut själv (jag och kryckan) utan ledsagare (lilla mör).

Som jag sa var jag hos kuratorn i dag. Det bör väl innebära att jag var på sjukhuset? Alltid lika kul att träffa kollegorna. Vi satt och spånade om vilka arbetsuppgifter jag skulle kunna klara av nu sedan jag blivit sjuk. Det enda vi i en hast kunde komma på var att om jag bara fick sitta i lugn och ro och arbeta i min egen takt, så skulle det gå utmärkt om jag blev sekreterare till kuratorerna. Där är hetsen inte densamma. Dock är ett krav att jag skriver på en datort, för en skrivmaskin klarar jag inte av längre. Ser[6] inte vad jag skriver. På en datort kan jag förstöra texten. Fast drömyrket är nog fortfarande datorter på min nuvarande arbetsplats. Också i dag när jag besökte arbetsplatsen så kom en överläkare fram och frågade hur det var med mig. Han saknade mig. Väldigt vad jag är saknad? Känns skönt att höra. Han hoppades att jag snart kom tillbaks. Är jag så trevlig? Eller har de nu mycket att göra igen? Ja, vad vore sjukvården utan den duktiga, skötsamma, effektiva, trevliga och underbetalda sekreteraren?[7]

Antingen är jag väldigt fantasilös, eller så inspireras jag mycket av Magnus dagbok som jag läser dagligen. I dag skrev han om taror och undrade om man trådde på det, och hade dessutom en undersökning i frågan. Tror jag på sådant? Jag spår ju i taror själv! Men ärligt talat så vet jag inte. Korten har alltid fånglat mig, och även dess betydelse. Därför gick jag på en helkurs för några år sedan, där en lokal förmåga – mycket duktig – var kursledare. Där lärde jag mig vartenda kort utantill, men vi hann aldrig med att träna att spå. Det har fått bli självstudier, men kan man bara grunden och kortens betydelse, så får man ganska snart erfarenhet. Jag har spått andra och mig själv, och det har stämt till 100%. Tyvärr, får jag väl säga, eftersom jag bara på mig själv ser sjukdomar och elände. För ett par år sedan gick jag till en i landet mycket känd tarorinsulent – inget stämde?! Därför är jag så kluven i frågan. Men jag har lärt mig att älska korten så mycket (små konstverk), så jag har börjat samla på tarorlekar i olika utförande. Och så köper jag en massa böcker i ämnet.

Min inställning till tarötkorten är att de inte visar typ; på fredag blir du påkörd av en svart bil men på lördag vinner du på Bingöttö Nej, istället ska man ställa en fråga, som exempelvis ”ska jag fortsätta på mitt jobb eller börja studera”? Då hjälper korten en att själv tänka i andra banor och kanske se problemet ur en annan synvinkel. Sedan är det upp till en själv att spinna vidare på vad korten gett förslag på. Kortrullen ligger hos en själv. Man kan inte skylla allt på ödet. Men detta var min personliga åsikt i frågan.

Visste ni att 1999 är Hjärnåret? Inte har jag hört så mycket om det, och ändå är det mig man arbetar för! Lite förvånad blev jag när jag såg att kampanjen stöds av Systembolaget. I och för sig skulle jag här kunna säga något dumt, typ; så som jag vinglar när jag går så ser det ut som jag spönsrades av Systembolaget. Men sådant kan man ju bara inte säga! Eller?

1999-07-15, del 133

Jag kom inte in på högskolan. Jag saknade 0,12 poäng (antagning 4,2) och hamnade på reservplats nummer 18. Jag får väl räkna löppet som kört för i år åtminstone. Tror inte att hälften av de antagna nöbar sin plats. Inte för att jag skulle presterat om de så gjorde.

Helt utan anledning så har jag blivit arbetssugen. Jag vill jobba, men vet att jag inte reder ut det just nu. Just nu är jag inte så himla trött. Bäst att lyssna på dikterna och vara sjukskriven tills jag blivit bättre. Har avbrutit så många sjukskrivningar för att sedan bli sjuk igen. Så det har alltid straffat sig att ha förbrätt om.

1999-07-16, del 134

Jag måste bara få tacka snälla, rara och gä Annika (min arbetskamrat) som skickat en hälsning och katt till mig. Egentligen fick jag detta redan för ett par veckor sedan, men eftersom det inte gick in genom brevlådan så fick jag lösa ut paketet på posten. Och där har jag inte haft vägarna förbi förrän i dag. Första gången jag gått så långt ensam på flera månader! Jobbigt var det, men det var det värt. Katten jag fick är i träsnideri, avsedd att sitta på en hyllkant med benen hängande utanför. Men den är så fin att jag satt den på bildskärmen.

I går gjorde jag något jag inte gjort tidigare i år. Jag gjorde en tarötläggning för någon annan. Egentligen tycker jag det är väldigt jobbigt mentalt sett. Ansvaret känns enormt när man tittar korten. Detta var en engångsföreteelse – så snälla, skicka inte förfrågningar om jag inte kan svara på er också. Får jag sådana förfrågningar så är svaret nej – jag kommer inte ens svara på frågan. Vad jag kom fram till i går tänker jag inte berätta eftersom jag har sekretess.

Däremot har jag spått mig själv i dag. Det är något jag är livrädd för. Faktiskt. Men jag gjorde det och skrek nästan rakt ut när jag såg korten. Det var inget negativt, men jag blev så förvånad. Det handlade om kärlek?! I och för sig ställde jag inte någon specifik fråga, men inte trodde jag att det skulle handla om kärlek? Sedan blev jag lite nervös – visste inte om det var ur positiv eller negativ aspekt. Det är nämligen svårare att spå sig själv än någon annan. Men det ska egentligen vara ur en positiv aspekt.

Det är en hel ritual när jag ska spå. Kortet förvaras i en snidad träask och kortleken är insvept i svart siden och med en bergskristall ovanpå. Borden där jag ska spå måste vara rent (helst inget matbord), jag placerar ut tända ljus, gärna armlampa och det ska vara tyst. Är där störande ljud ute så sätter jag på skiva med lugn instrumental musik. Det bästa är också om allt detta sker när det är fullmåne, eller om månen är i nedan. För att riktigt känna att jag mår bra själv och är i balans, så bör jag inte vara kaffe- eller

tedrickare (jag är periödare). Låter allt detta kinstigt? Vänta bara...

Korten ska blandas och kuperas på ett särskilt sätt, och innan jag gör det så ber jag en bön över korten och min tåkningsförmåga. Jag ber till ljuset, det goda och till mina – och den som ska spås – hjälpare/skyddsänglar. Efteråt tackar jag för hjälpen. Bönen är också ett sätt för mig att koncentrera mig på uppgiften och inte låta mig påverkas av min omgivning och miljö. Så vad kom jag fram till i dag när jag spådde mig själv?

Läggningen heter Hästskönan eftersom den är V-förmad. Det finns sju positioner men jag lägger niokort – två extra kort på sista positionen som är svaret. Detta för att jag vill ha ett bredare svar.

Förflutna – Niobägare

Jag känner inre glädje och trygghet, vet vem jag är och är nöjd med det. Jag har helt enkelt varit tillfreds med livet.

Nuet – Prinsessa i bägare

Trots att kortet beskriver en kvinnoså är det min personlighet som här beskrivs. Jag är drömmande, romantisk men väldigt försiktig. Jag kan uppfattas som lättjefull och självisk, men det bottnar i min osäkerhet gällande relationer. Just nu finns det en chans att någon visar mig sin uppskattning – nästan i form av uppskattning. (present – bjudning till döns – frieri)

Framtiden – Två bägare

I min framtid finns vänskap, eventuellt kärlek. Eller rättare sagt, ganska troligt kärlek genom ömsesidigt utbyte av tankar och erfarenheter. En tvåsamhet som är stabil och trygg.

Väg att gå, hur man ska hantera situationen – Sju stavar

Kärlek skrämmer mig från vettet! Det är mitt största bekymmer. Här måste jag lita till min egen styrka och inte följa någon annans åsikt i ämnet – för då förlorar jag konceptet över vad jag vill och inte vill. Nyckelorden här är styrka och beslutsamhet. För att veta sköbli rätt – så måste det komma från mig. Beslut är svårt för mig då jag inte vill sår någon annan, oavsett vad mitt beslut blir.

Omgivningen – III Kejsarinnan

Min omgivning är förstående och vill mitt bästa. Men det kan också betyda att jag skuffar familj men att kraven jag känner är mentalt för jobbiga. Jag bör kanske rådfråga någon annan när jag känner hur jag slits mellan att fly från det nya eller låta mig hänryckas. Den jag i så fall rådfrågar är en god lyssnare som hjälper mig in på rätt spår.

Hinder – XX Enen

Största hindret är jag själv. Jag vågar inte ta det avgörande (första) steget – jag t.o.m. vägrar! Det som skrämmer mig är att lämna det invända. Jag måste tänka om. Jag måste ta ett viktigt beslut. Väljer jag kärleken, så finns ett tryggt förhållande framför mig. Detta gör att jag kommer att känna ännu mer glädje över livet.

Svaret – Två brickor / Prins i brickor / Fyra svärd

En förändring kan bara vara positivt i detta läge. Men det är en svår vallsituation för mig. Vad är det jag vill? Skulle ett förhållande vara hållbart i längden?

Tryggheten finns där – i ett förhållande. Men jag kommer hela tiden att irrita mig för att vara den som står för besvikelserna – och det vill jag inte vara med om.

Allt detta har förvirrat mina begrepp. Jag känner mig vilsen. Det är då jag vill dra mig tillbaka för att söka lugn och ro. Just stillheten är något jag alltid sökt. I ett förhållande kommer jag att finna så mycket förståelse, så mitt behov av ensamheten ändå kommer att få ha utrymme. På den punkten bör jag inte irrita mig. Ändå kanske jag flyr då jag känner det svårt att umgås med andra. När det hettar till så kan jag bli en smitare, rädd som jag är för både konflikter och relationer.

Vad finns att säga? Roligt med kärlek – men det skrämmer mig. Tror inte jag vill gå in djupare och analysera min tarotläggning. Det förvånade mig som sagt att det handlade om kärlek. Jag trodde att det skulle bli det vanliga – det som brukar uppta mina tankar; jobb, utbildning, sjukdom eller ekonomi. Jaha, kul med variation åtminstone.

1999-07-17, del 135

Jag är fortfarande lite förvirrad efter gårdagens tarotläggning. Som sagt är det svårt ibland. Men nu har jag åtminstone något att ha i åtanke.

1999-07-18, del 136

I fredags (16/7) gick jag för första gången på en dryg månad en längre sträcka ensam. Jag gick till posten och hem igen. Det är egentligen inte klokt! Känns som om jag gjort en enorm bedrift. Jag behöver nu träna upp benmusklerna lite eftersom jag varit så stillasittande. Min yrsel är besvärlig, och den blev inte bättre av att det blåste så enormt när jag var ute. Det gick bra att gå ut. Men det var jobbigt att ta sig hem igen. Då var jag rätt så slut. När jag blir trött så får jag absolut inte stanna, för då kommer jag inte igång igen. Kryckan hade jag med som ett stöd. Jag belastar inte längre på den, men den hjälper mig när jag tar snedsteg p.g.a. yrseln. Som tur är så verkar jag inte ha fått några men trots att jag tog ut mig lite. Ingen träningsvärk heller eller så.

Mina symtom är i status quo. I och för sig bra, men jag hade gärna sett att de gått lite mer i regress. Händerna är fortfarande mitt stora problem. Har lite funderingar på om det kan bero på att de aldrig får vila. Vad man än gör så använder man händerna. Inte vet jag hur jag skulle bära mig åt för att vila dem? Men det är mycket varannandagskänsla i händerna. Ena dagen bättre, nästa som det var innan. Jag har styrkan, men kan inte avgöra om jag håller för hårt/slapt. Jag kan heller inte kombinera styrka och någon motorisk rörelse; typ dra ut skärbrädan, öppna kylskåpet och så. Alltså, kan inte greppa samtidigt som jag drar. Jag ser att jag pressar ihop fingrarna så de vitnar, men att dra går inte.

Det är fortfarande inget fel på humöret. Jag har nästan dåligt samvete för det. Tydligt så ska man må dåligt med en ms-diagnos. Oftast är det ju ett av symtomen – att vara deprimerad. Men jag är tacksam om jag slipper – jag har tillräckligt många symtom som det är. Har man lättare nedstämdhet så ska man själv kunna medicinera med johannesört i någon form. Det får jag ha i åtanke. Om man får krypningar inne under huden som ett symtom, så går det att råda bot genom att ta antidepressiva. Så har då verklighetssåpan börjat igen på amerikansk teve. Vem kommer inte ihåg biljakten och rättegången mot O.J. Simpson? Eller dödsolyckan i en Paris-tunnel då Diana omkom? Den senaste

tragedin som nu går som såpa är ”JFK junior och det försvunna planet”. Jag tycker det är lika tragiskt att massmedierna dygnet runt bevakar detta. Är nyhetsvärdet av så stort intresse för gemene man? Eller är det bara frosseri i andras olycka? Med största sannolikhet har alla omkommit i flygplanskraschen. Så vad har vi då att vänta? Jo, mycket sjuka skämt om döda kändisar. Det är ju vad Diana råkade ut för. Smaklöst som tusan. Och riktigt dåliga.

- Hörde du att prinsessan Diana var på radion?
- Ja, och på instrumentbrädan, vindrutan och motorhuven...
- Why did Elton John sing at Diana’s funeral?
- The Crash Test Dummies couldn’t make it!
- Vad har en tampong och prinsessan Diana gemensamt?
- Båda försvinner in i mörka tunnlar och kommer ut blodiga...

Dessutom kan man dra in andra döda kändisar i ”Dianahistorierna”

- Vad är skillnaden mellan prinsessan Diana och Moder Theresa?
- Fem dagar...
- Varför dog prinsessan Diana före Moder Theresa?
- Moder T förtjänade ett kungligt mottagande...

Även stackars Linda McCartney skämtas det friskt om.

Gud: Vad är det, Linda?

Linda: Varför har prinsessan Diana gloria, men inte jag?

Gud: Det är ingen gloria, det är ratten.

Eller varför inte dra in så många kändisar som möjligt i ”skämten”?

Members of her (Lindas) band include Sonny Bono, John Denver, and Michael Hutchence (INXS). She will be sponsored by Princess Diana. Lip synching by Rob Pilatus (Milli Vanilli – begick självmord/överdos).

Så här fortsätter det i det oändliga. Andra kändisar som drabbats av detta efter sin död, är bl.a. Frank Sinatra, Richard Nixon, John Lennon med flera. Kennedyskämt finns redan och handlar om Michael och Ted Kennedy. Sägar det igen. Våldigt sjukt.

På tal om döda sångare. Jag blev chockad när jag för ett halvår sedan upptäckte att Falco omkommit i en bilolycka. Ni vet han som på 80-talet sjöng om Jennie, Rock me Amadeus och Vienna calling.

Och på tal om musik.

Ny trend inom musikbranschen? Barn/barnkörer som sjunger antingen verserna eller refrängen till artister. Oftast får det mig att rysa (av obehag). Kommer tänka på Snaps ...*back t□life, back t□reality...* För ett tag sedan kom Jay-Z med sin samplade låt hämtat från musikalen Annie. Den gillade jag! Och för någon vecka sedan kom Ken med en låt. Och nu senast Roxette med ”Stars”. Fortfarande tveksam.

Jag älskar Crowleys tarotlek! Eftersom den är så abstrakt så måste jag lyssna mer på intuition än på vad korten föreställer utseendemässigt. Alla korten är underbart målade av en kvinna vid namn Frieda Harris.

Det viktigaste med en tarotlek är att man blir förälskad i den och handskas med den med respekt. Det finns också andra regler jag följer när det gäller att handskas med korten. Jag tar bara fram dem om jag verkligen ska spå. Ingen annan får hålla i dem såvida det inte ingår i själva ritualen när jag spår. Först blandar jag korten, sedan blandar personen som ska spås. Denna person ska också kuperas leken genom att dela den i tre högar och lägga ihop den igen (med vänster hand om man är högerhänt). Kortet ska sedan på bordet bredas ut i en solfjäder. Personen som spås ska sedan blunda och med vänster hand plocka ut de antal kort som jag behöver till upplägget.

Någon som tycker det verkar omständligt? Det går att spå på distans. Jag ser det t.o.m. som en fördel! Blir ofta stressad av att ha någon framför mig som "kräver" snabba svar och som blir otålig.

En påminnelse; nej jag spår inte på begäran!

1999-07-19, del 137

Usch, nu är det en sådan där dag igen. Jag orkar inget. I natt var jag ganska dålig i mina händer, kunde inte sova p.g.a. detta (obehagskänslan i händerna). Är nu trött. Hela dagen kommer att gå åt att duscha och göra sig någorlunda respektabel. Känner mig nog lite piggare efter en helrenovering. Brevbäraren har varit och ringt på dörren, men jag kunde ju absolut inte öppna. Jag ser ju ut som en gangster från 30-talet! Har inte rakat mig på en halv vecka. Jag ser rakhyveln som ett potentiellt mordvapen. Har redan kört in hyveln i ögat en gång. Rädd att det blir en repris av det i dag med tanke på de □*styrsliga* händerna.

1999-07-20, del 138

I går natt kunde jag knappt sova. Mina dåliga händer blev plötsligt mycket sämre. Tidigare var det mest uttalat i höger hand, men nu blev vänster lika dålig. Förutom stickningar/domningar har jag nu också smärtor. Men det värsta har nog gått över (?). Nu är det mer *varannantimmesbesvär*.

Jag har andra besvär också som jag inte nämnt innan. Bland annat hör jag inte på vänster öra. Ett symptom? Annat? Och i dag var det ännu en sak som gjorde mig konfunderad. Jag har fläckvis på huden fått smärtor (fruktansvärda) som känns som blåmärken (fast värre). Tål ingen beröring alls. Skriker och gråter nästan av smärta. Har aldrig hört att det fanns något symptom[8] som liknade detta i samband med ms. Funderar lite på om det inte är så här bältrospatienter[9] känner.

Har dålig koll på vad jag skrivit. Kanske har jag nämnt följande tidigare...

När jag var hos kuratorn förra veckan så fick jag höra att min första neurologläkare frågat efter mig. När jag skulle börjat jobba efter semestern skulle jag ha sökt upp honom då han ville se hur mitt (första) skov gått i regress. Men jag fick ju under hans semester söka en annan neurologläkare akut (varvid jag fick förlängde sjukskrivning), så han verkar oroas vad som hänt mig. De jag träffade på neurologen har nu semester, så ingen kan väl upplysa honom. Om en månad får jag väl visa upp mig. Om jag nu blivit så bra så att jag kan börja jobba något. Vad är brukligt att jobba efter skoven? Hur ska jag kunna avgöra det när jag aldrig varit med om något liknande? Själv tror jag två timmar om dagen. Men än har jag nog inte gett upp hoppet om att komma in på högskolan. Hoppas de arton som står före mig på listan tackar nej.

Jag förstår inte vart dagarna tar vägen. Man hinner ju inte gnugga sig i ögonen på morgonen (kl. 10.30), förrän det är kväll och dags att lägga sig (kl. 02.00). Av någon anledning så trodde jag att det var drygt att gå långtidssjukskriven. Men icke! Trots att jag inte orkar så mycket fysiskt så går tiden. Pular med

datorn, kollar teven (CNN), kollar datorn, spanar in TV3 (Våra bästa år), läser mejlen, läser text-TV, skickar mejl, tittar på Nyhetstecken (teckenspråk – fascinerande), uppdaterar dagboken, följer Rapport, ICQ:ar och så vidare. Min dag i ett nötskal? Nja, inte riktigt. Jag är ofta ute hos lilla mor som har villa och trädgård. Varför sitta och glo i en lägenhet? Dessutom är jag bortskämd och utfodras av lilla mor. Hon är ju trots allt kock! Kanske man skulle besöka lille far också? Han har varit bagare och konditor.

Vilket påminde mig om en sak. Jag är väldigt duktig på att vispa ”rätt” med en vanlig handvisp (grädde på 2 minuter) och duktig på att rulla bullar med en hand. Eller rättare sagt, en i varje. Något ska man väl ha snabbt upp?

Gud, vad jag svamlar i dag! Jag kan väl lika gärna fortsätta med det om jag nu ändå börjat.

1999-07-21, del 139

I natt blev det åskoväder. Det var hemskt! Det var fruktansvärt! Jag fick ju gå upp och dra ut sladdarna till datorn. Låg ju så bekvämt.

Det finns inget som är så mysigt som åska. Sitta utomhus och titta på blixtrarna, lyssna till mullret. Men jag har ändå respekten för åskan. Den är farlig. När jag var liten låg skolan vid en å (gör den väl fortfarande) där åskan brukade slå ner (i ån alltså). Och lyckades den missa ån så fanns det ju alltid flaggstången på skolgården. En gång slungades jag iväg av trycket när åskan slog ner. Men rädd? Nej, inte ett dugg.

Oväsen i natt (åskan), oväsen i dag. Min granne får tydligen hela sin lägenhet renoverad. Undrar varför? Jag har i tre år påtalat att något måste göras med min lägenhet. Trasig parkett, trasig och läckande vattenkran (ännu ingen fontän) och stora partier av tapeten bortriven. Men nä, det var inte skäl nog att åtgärdas?! Fick tipset av bostadsbolaget att sätta bokhylla för väggen och matta på parketten. Dessutom är träet i fönstren så murket att jag bara väntar på att fönsterrutorna ska falla ut när det blåser. Kan bli kul eftersom jag bor på femte våningen.

Jag har namnet Bert också. Det gillar jag inte. I och för sig gillar jag inte Jonas heller. Värst av allt är kombinationen. Bert-Jonas. Låter lite väl mycket som ett dansband, vilka jag också avskyr. Tur det bara är lilla mor som säger Bert-Jonas. Fast det är länge sedan nu. Hon har börjat kalla mig för Jontas[10] istället. Vad det nu ska föreställa? Blir så förvirrad. Nu förtiden har alla jag känner olika smeknamn på mig. Pucko, Schizo, Jonte myra, Tomas, Stefan, Jörgen och Johan. Numera svarar jag på alla tilltal. Förstår ju ändå av de arga rösterna att det är mig man menar. Kärt barn har många namn? Jag har ett förnamn till. Det finska Antero (betoning på a, annars blir uttalet italienskt). Ett namn som aldrig används. På jobbet fick jag på datorn en gång slå upp mig själv i folkbokföringen. Ingen trodde nämligen på jobbet att jag verkligen hette Bert Jonas Antero plus mina två efternamn. Så många namn trodde ingen att man fick ha.

1999-07-22, del 140

Oj, väldigt vad många skrev om åskan i går i sina dagböcker. Den var tydligen landsomfattande?

Jag har tillbringat dagen med lille far. Vi var i den stora hemska mataffären. Den som tar en timme att gå igenom och sedan får man stå i kö en halvtimme i kassorna. Billiga? Nä, inte enligt min far. Hela tiden sa han ”eooo (skånska), de e möed billiare himma”. Dagens höjdpunkt var väl att jag träffade på en före detta arbetskamrat. Det är konstigt. Här står vi vuxna människor (min kamrat och jag) och pratar allvar

(sladder) och så ska man ha sådant bekymmer med att hålla reda på lille far? Han sprang ifrån mig hela tiden! Hittade honom bland leksakerna. Hur var det nu med att gå i barndom när man blir äldre?

Migrän, migrän, migrän. I går kväll. Har nu gått över (nästan). Vet inte varför jag får det, men lille far upplyste mig i dag om att han läst att det kan bero på för mycket sex. Va? Kan man ha för mycket sex?!

Någon som tittade på teve i går? Vad i helsike är tungstäpp? Jag såg det, jag häpnade, jag fattar noll! Vet inte om det var gurglingar eller löst sittande löständer som glappade. Begriper fortfarande ingenting.

1999-07-23, del 141

Jo, i går kväll gick jag med ännu en mailinglista. Jag var med i den i februari, men gick tillfälligt ur den. Och kunde inte hitta den igen! Tills i går. Man hade saknat mig! Undrat vart jag tagit vägen. Så nu får jag börja träna att föra diskussion på engelska igen. Listan består mest av amerikaner och de påstår att min engelska är bättre än deras?! Det har jag svårt att tro på, men det är snällt sagt av dem.

Jag v på jobbet igen i dag. För att klippa mig. Jo, jag går hos sjukhusfrisören. De är duktiga jämfört med de jag gått hos ute på stan. På ett ställe klippte man bara vid ena örat – och plattade till på andra sidan med hårspray.

Det är en månad sedan jag senast var på jobbet – när jag fick kortisondropp. Nu hade alla gått på semester som jag träffade då, och de andra kommit tillbaka. Roligt. Saknar kamraterna mycket. Hade en diskussion med bossen. Ännu kan man ju ingenting säga om hur det går med mig – friskare – sämre – skola – arbete – arbetsprova – rehab? Men jag är bättre. Eller; jag har varit sämre. Går nu utan krycka även utomhus. Njæe, där ljög jag. Jag går och bär på en krycka ”för säkerhets skull”. Ser komiskt ut. Jag använder kryckan när jag ställer mig i en kö. Inga gamla tanter som vågar tränga sig förbi då. Har till och med fått hjälp av en gammal herre med att packa ur handkorgen! Undrar vem som var skruttigast?

1999-07-25, del 142

Idag tittade jag på CNN när Marocko begravde sin kung. Hassan, alltså. Inte Mohammed, för han lever. Nu ska vi inte bli makabra. Nja, själva begravningen såg jag inte trots att jag satt framför teven i två timmar. Fick istället i två timmar titta på gråterskor medan politiska experter pratade i bakgrunden. I går skulle jag lösa ett korsord där man frågade efter namnet på Marockos kung. Mohammed fick inte plats. Men Hassan fick plats. Men hallå! Lite förutseende kunde väl tidningen varit och inte haft så inaktuella korsord!

Javisst, ja! Lösa korsord är också det senaste för mig nu när jag är ”lost in cyberspace”. Blir mer och mer som mormor. Sitter uppe halva nätterna och löser korsord.

1999-07-26, del 143

I torsdags gick jag åter med i mailinglistan som jag lämnat i februari. Under dessa dagar jag varit borta [11] så har man *nästan* diskuterat mig. På denna (amerikanska) lista får man bara diskutera en författare [12] och hennes verk. Plötsligt har man nu också börjat engagera sig i Sverige/Finland och utvandringen härifrån på 1800-talet. Verkar som om alla i listan var svenskättlingar? Eller gifta med en svenskättling.

Jag fick i dag pengar från Försäkringskassan. Jippi? Tjöhö? Ingen långvarig glädje. Fick samtidigt lönespecifikationer från jobbet. Nåll kr hört, men så har jag heller inte jobbat denna månad. Hyggligt att det blev nåll, för enligt samma brev är jag skyldig arbetsgivaren 4 153:32. Det ska dras på nästa lön om jag börjar jobba. Annars får jag räkning nästa månad. Och då har min skuld vuxit till cirka det dubbla. Anledningar: Jag fick full semesterersättning utbetald förra månaden, men jag sjukskrevs i efterhand för perioden. Hemdaträ x 2 månadsbetalningar.

Jag fick också samtal från sjukhuset i dag. Jag ska till dikt igen den 16 augusti. Måste få förlängd sjukskrivning och begära arbetsprövning. Tröts att jag är nästan (på en skala från 1-10=4) återställd så "tvingas" jag nästan till sjukskrivning. Det låter värre än vad det är. Missförstå mig rätt! Missöka mig inte! Jag är inte så bra att jag kan återgå i mitt tidigare arbete med de arbetsuppgifterna. Även om jag känner mig pigg (just nu) så kan jag bara inte klampa in på jobbet, för då måste jag jobba med det jag är anställd som. Arbetsgivaren ska/kan inte trölla fram något annat till mig då det skulle ligga utanför deras budget och arbetsramar. Alltså måste det hela gå via en rehab-grupp som ska placera mig. Och då måste man tydligen (?) vara sjukskriven. Jag har inte förstått hälften ännu. Mitt i simmaren och ingen som kan förklara eller ta i detta. Jag har inte gett upp hoppet om skolan. Är bara lätt trög för om jag ökar fysiskt. Och vad händer när jag kommer i nästa (hoppas inte) skv? Missa undervisning i ett par månader?

1999-07-27, del 144

Nu har vi vårt eget skyddshelgön att be till när Internet eller datorn krånglar. Det är det katolska helgönet St Isidor av Sevilla. Men frågan är vem jag ska tillbe? Jag är inte katolik

Min "lilla" ms-sjukdom verkar ha förödande konsekvenser för min omgivning. Jag har inte förändrats, men min omgivning beter sig annorlunda. På ett negativt sätt. Här skulle jag kunna skriva en hel del om det, och förklara mig närmare. Men tyvärr, det går inte. Nu skulle man haft en "hemlig" dagbok. Jag känner mig som en belastning på många sätt – utan att direkt vara orsaken (men ursikten) till andras problem. Kanske lika bra att vara tyst istället för att komma med halvkvävda och intetsägande antydningar? I vilket fall som helst så är detta anledningen till att jag just nu är ledsen/trög/besviken eller nåt. Kan inte beskriva känslan. Men den är gnagande.

I går blev jag sämre, men är bättre i dag. Undrar om det är skv nr 4 som är på gång? Hoppas inte. Har nämligen till och från börjat få krypningar och ilningar i benen.

ICQ:ade med en IRL[13]-kamrat i går. Vi diskuterade lite om min ms och om hur det blir i höst. Om jag ökar med att eventuellt börja på högskolan om jag får ett skv. Vad gör man då? Hoppar av skolan? Men hört trödde att jag ordnade det. Hört tyckte att jag var stark (mentalt?) och klarar av det mesta. Kanske det. Envis är jag åtminstone. Jag vet inte om envishet har med styrka att göra. Nyopererad efter ett stort kirurgiskt ingrepp vägrade jag ligga och känna mig skitig. Så jag hoppade ur sjukhussängen och gick och duschade. Att jag höll på att svimma av smärta och trötthet bekäm inte mig. Inte var det väl heller så kul att duscha med ett snitt på 33 cm som bara tejpats ihop (där tejpens släppte hela tiden). Men envis var jag. Och detta sågs som ett friskhetstecken, så jag blev utskriven. Eller som när jag hade perikardit (vatten i hjärtsäcken). Jag hade en vilopuls på nästan 200 slag/minut och hamnade på hjärtintensiven (risk för hjärtstillestånd). Men duscha skulle jag! Vet inte varför duscha är så viktigt? Men som sagt, envis och egensinnig! Är det därför jag inte känner mig deppad av ms? Jag kämpar på avsett förhållandena?

Jag börjar känna mig som pensinär nu när jag går sjukskriven. Dagens höjdpunkter:

- Mötgötidningen med sina dödsannonser (Måste se om någon av "mina" patienter dött)

- Pösten (Reklam och/eller räkningar?)
- Rappört (Ack, vart är världen på väg? Bara elände...)
Döck drar jag gränsen vid typ café- och sällmarprogram. Någon måtta får det väl ändå finnas?

Ska man bli rädd när en röd lampa på kylskåpet lyser och när det står ”alarm” som förklaring? Tredje dagen nu. Det är tydligen för varmt i frysen, men se det är det inte. Kärkad lampa! Lyser i nödan. Nu stiger väl min elräkning – för en liten röd lampa drar säkert mycket ström. Tänk på den gamla goda tiden när kyl/frys inte fanns! Det var tider det! Saknar den tiden. För utan kyl så hade jag kanske varit normalviktig. Nu är jag bara viktig.

Nu ska jag ta mig i kragen ordentligt och titta på en videofilm jag fått låna. ”Under skin”[14] som alla säger är så bra. Jag ska kritiskt dissekera filmen. Avskyr (ja, verkligen avskyr) nästan alla svenska filmer och författare. Är jag amerikaniserad?

1999-07-28, del 145

Jag har haft ännu en lugn och skön dag. Som vanligt, med andra ord. I går nämnde jag om ilningar och krypningar i benen. Av någon anledning har jag det varje eftermiddag och kväll. Underligt.

Min röda kylskåpslampa lyser fortfarande. Och det känns lite varmare i frysen. Tacka f*n för det! Små röda lampor värmer säkert upp kyl/frys till enorma temperaturer så att all mat blir fördärvad! Men i kväll skaffade jag termometer och lade in i frysen. Det är normalkallt. Som sagt – jäkla lampa! Den finns där säkert bara för att irritera mig! Känspirati!!

1999-07-29, del 146

Jag hade sömngången i dag. Låg så skönt... drömde... hade rullat intill väggen... krupit ihop...

Wrööööm! Brrrrrrrrrr!

skak, skak *hack, hack*

Väggen jag låg intill började grannen berra i med slagbormmaskin! Jag – ett nervvrak!

På tal om nerver... Jag fick i går ett för mig mycket uppmuntrande mejl. Att jag hade krypningar och ilningar i benen skulle kunna tyda på att mina små plackbelagda nervändar håller på att läka. När jag nu tänker efter så känns det litegrann som när det efter ett kirurgiskt snitt läker där nervtrådarna ska växa ihop igen. Hoppas!

Ack, så övergiven jag känner mig på nätet! Två killkompisar som jag mejlar/chattar med nästan varje dag har dragit iväg på semester. En sitter i stugan och den andra i huvudstaden. Självsitter jag kvar här framför en tim datörskärm.

Som jag tidigare berättat om, så är jag med i en amerikansk mailinglista där vi diskuterar en författares verk. Här om kvällen fick jag av listägaren en förfrågan om de fick lov att ha min hemsida med på mailinglistans hemsida bland länkarna. Mycket mystiskt, anser jag. De (som är med i mailinglistan) kan ju inte ett ord svenska och har ingen aning om vad min hemsida handlar om. Det förklarade jag för dem, men sa att det var okej. De tåg med mig! Så nu är jag en ”cröfter”, som vi kallas för på den sidan (innehavare av en åkerlåt). Be mig inte förklara varför... Har ingen aning.

Har nu fört statistik över kyl/frysens temp. Den lilla röda lampan kan dra åt hel*£#~\$!!! Fattar den inte att allt är n[ormalt?

Verkar jag vara på dåligt humör? Tja, hur hade DU känt det efter att ha blivit väckt av en slagb[ormmaskin?

1999-07-30, del 147a – den censurerade versionen

Jag bryr mig inte längre [m att t[ing]. Hemliga dagböcker? Nix, ska jag skriva allt [m mitt vardagliga liv så gör jag det här [ch nu. Ingen censur! För vad är det *egentligen* s[om] påverkar min vardag? J[ag] trakasserier [ch förföljelse. Det är så jag upplever det. Inget har gj[ort] mig så illa till m[ids] eller ledsen (egentligen förtvivlad). Många har undrat vad s[om] egentligen pågår i mina gästböcker [ch på anslagstavlan[15]. Jag har av vänner [ch bekanta blivit uppmanad att anmäla för abuse[16] [ch p[er]lisanmäla, men jag drar mig. Jag vill nämligen inte att det ska gå dithän. Tyvärr tr[ä] jag g[ett] [m pers[one]r, även när det är tveksamt. Nu blir detta bara en sida av hist[oria]n, men den är hur jag upplever den. En kvinna har under en månads tid skickat mig cirka 100-150 mejl, [mväxlande hat- [ch kärleksbrev. Men det började s[om] vanlig vänskap över nätet, en bland många andra. Jag bad [m ett slut av detta då jag inte kände det samma (kärlek) [ch då jag tyckte det började bli [behagligt. Men det blev inget slut. Jag fick ett frieri, [ch tydligen så blev jag förl[ö]vad [ckså i mids[om]ras. Jag tar inte detta s[om] ett skämt, utan på allvar då inget tyder på ett skämt. Jag upphörde helt med k[ont]akten men den f[orts]atte ändå. På mitt j[obb] har man [ckså tagit väldigt illa upp då de fått vyk[ort] [ch brev dit, s[om] sedan skulle vidarebef[ör]dras hem till mig. Att det k[om] till j[obb]bet ber[odde] på att jag inte lämnar ut min hemadress via dat[um], men att det går att lista ut vart jag j[obb]bar. S[om] sagt, på j[obb]bet vet de inte [m de ska kasta breven direkt eller göra p[er]lisanmälan. Det anser jag är upp till dem. Allt detta har gj[ort] att jag mått/mår väldigt dåligt. Vill bara bli lämnad ifred. Ska jag bli övertydlig med p[er]lisanmälan? Många anser det, [ch jag vet att många k[om]mer att mejla mig [m det i [ch med denna dagb[ok]stext. I går verkade det s[om] [m mitt rätta efternamn, adress [ch telef[on]nummer blev [fficiellt. För jag fick bl[omm]r hemlevererat. Till pers[onen] i fråga kan jag bara säga; Snälla, sluta! Detta leder inget vart! Det blir bara tråkigheter. Jag anser härmed denna hist[oria] avslutad [ch k[om]mer inte att svara på några mejl. Aldrig. Jag önskar dig lycka till, men rikta ditt intresse ann[orst]ädes. Jag vill inte vara en [vän], men inte heller vän, på dessa premisser. Respektera min vilja! Adjö!

1999-07-30, del 147b – version 2

Tr[ä]ts häftiga pr[ö]vtestst[ör]mar har jag tagit b[ort] denna dagens dagb[ok][17]. Här hade jag beskrivit hur jag utsatts för trakasserier [ch förföljelse gen[om] mejl [ch gästb[ok]. På intet sätt hängde jag ut någ[on] s[om] skyldig, även [m jag var i min fulla rätt att göra det med tanke på vad jag utsatts för. Allt är en pers[ons] verk, där även andra drabbats [ch lidit. Är man nyfiken på vilket sätt jag drabbats, går det bra att k[ont]akta mig via mejl. Då kan man få läsa den censurerade dagb[oken]. Men bara pers[one]r jag känner [ch s[om] jag ser s[om] sanna kamrater har den möjligheten. Jag kan lika gärna här nämna att pers[onen] ifråga begärde att jag skulle ta b[ort] den tidigare texten här[18]. Det gj[orde] jag. Därav alla pr[ö]vtestst[ör]marna. Dagen då jag t[og] b[ort] texten var en förlust för rättvisa [ch det fria [rdet.

1999-07-31, del 148

Allmänt sett så är jag bättre nu i min ms. Jag har börjat kunna skriva någ[on]lunda n[ormalt] på tangentb[ordet] utan alltför många stavfel att rätta. Händerna är annars ganska dåliga f[ör]rtfarande. D[ö]mningar, stickningar

och kraftlöshet. Att skriva med penna är nu ännu sämre än tidigare. Min namnteckning är hemsk. Tur att de inte jämför handstilen med min legitimitet när jag skriver under avier.

I övrigt har jag också kvar stickningar och dömmningar i fötterna, sedan i går har det progredierat i styrka men håller sig till fötterna. Fläckvis hudsmärta har jag kvar, men svagt. Nystagmus, yrsel och lömhörighet finns kvar. Något jag upptäckte i dag var att jag från höger öronsniabb och längs med käklinjen inte har någon känsel. Nytt för dagen alltså.

Lite tråkig är jag nu, eftersom symtömen ökat på i fötterna och det nyupptäckta i ansiktet. Vill inte in i sköv nr 4 så snart. Ändå får jag väl säga att så här bra har jag inte varit sedan sköv nr 1. Jag brukar fundera på en tiogradig skala för att avgöra hur starka mina symtömen är. Om 1 är bästa möjliga, och 10 totalt sängliggande utan att kunna göra något, så är jag på kanske 4,5. Söm sämst har jag varit på 8.

Tidigare i veckan hade jag konstiga ilningar och krypningar i benen. Det skrämde vettet ur mig, för jag var övertygad om att det var sköv nr 4. Jag hatar symtömen i benen! Men jag fick ett uppmuntrande mejl om att det kunde tyda på en läkning av de plackbelagda små nervändarna. Man kan tydligen få sådana här konstiga känselömmelser i benen då. Happas det är så. I vilket fall som helst så känner jag inte så mycket av det längre. Sedan så vet jag inte heller hur pass värmen inverkar. Jag vet att den inte är bra för min del, men kan man alltid förknippa besvären med värmen? Jag vet inte.

Just nu är jag ganska tillfreds och besväras inte alltför mycket av min ms. Men tröskönet framför mig är förtärfarande arbete/skola. Jag ska träffa doktorn om två veckor. Då vet jag också slutgiltigt om jag kommer in på högskolan. Spänningen är lidlig!

Fick ett tråkigt brev om att jag själv får skylla mig själv som fått ms. Så inskränkta människor kan vara! Respektlöshet. Ända sättet att få dem att bli upplysta är väl om de själva drabbas av ms. I går var jag "hemma" i byn. Saknar mer och mer min gamla miljö där jag är uppvuxen. Det är tio år sedan jag övergav byn. Då var det inte lika kul. Kanske det berodde på att jag då höll på att bryta mig loss och skaffa ett eget liv och identitet? Alla de jag växt upp med har också flyttat, men många har nu flyttat tillbaka och skaffat familj. Jag är nästan 30 år, har inget förhållande eller barn. Frivilligt? Ofrivilligt? Både och, skulle jag tro. Ett medvetet val skulle jag misstänka. Jag trivs med ensamheten. Egentligen skulle man nu haft en familj som stöttade och älskade en när man är sjuk, men samtidigt tycker jag det är skönt att slippa vara en belastning. Just detta att känna sig som en belastning är lite jobbigt. Vill ju inte vara till besvär! Jag har en förmåga av att vilja vara lite osynlig, finnas ute i periferin.

Oj, jag kommer ifrån ämnet! Jag pratade om min hemby där jag varit i dag. Jag var hemma hos fars föstersyster som fyllde år i dag. Där fanns hennes grannar och barn med barnbarn. Alltså mina "kusiner" med barn. Ungarna var härliga att se. De plaskade i simbassäng och lekte i trädgården hela tiden. Och de satte fart på gubbarna! Nej, inte mig. Jag är inte gubbe än. Gubbarna var över 60 år. De sprang, härjade och skrek lika mycket som ungarna (som är fem år och yngre). Min far blev kallad "gamle gubbe" men verkade inte ta vid sig av det. Så skulle jag aldrig våga säga till honom! Det var många frågor i dag till mig om ms då de hört det av min far att jag fått det. Bra att de frågade. Det avdramatiserar det lite, då de kanske annars går och tror en massa hemska saker. Sinnesbilden för ms är i rullstol raka vägen till döden. Kan så vara, men dit har jag ju en bit, kanske aldrig det blir så illa.

Kvinnan är inte kläcka i den där amerikanska mailinglistan jag är med i. Den jag berättat om, där vi avhandlar en författares verk. Böckerna handlar om Skottland på 1700-talet, och nu ville tjejerna att jag skulle ikläda mig en kilt och lägga ut ett foto på det. Never asså, sa jag. För då skulle jag bli oemståndlig! De är ju gifta! Se så omtänksam jag är! Varför skriver jag inte vilken författare och böcker det gäller? För att jag så många gånger tidigare nämnt det i min dagbok, men det är länge sedan nu. Okej, här kommer det igen. Författarinna: Diana Gabaldon. Böckerna, del 4 av 6 i en serie är

utk mna: Främlingen, Sl nda i bärnsten, Sj farna och Trumm nas d n. Jag vet inte om detta  r världens absolut bästa k rleksroman eller världens bästa fantasyb cker. Har egentligen ingen betydelse då de helt enkelt är skitbra! (Fint betyg, va?) I g r började jag om från början att l sa böckerna, men denna gång på originalspråket engelska. B rde vara lag på att alla människor l ste dessa böcker.

Ovanstående böcker hade jag beställt via en känd b khandel på nätet. Jag beställde tre böcker; en på svenska och två på engelska. Fick dem med p sten i g r. Två timmar senare hade jag fått mejl om att de nu skulle leverera böckerna! Eh, lite sent att mejla, va? Tyvärr hade de inte den svenska b ken inne, men de engelska hade de! Eh, l giskt? Att ha utländska böcker att skicka men inte den svenska? Jag slutar aldrig att f rv nas. Den svenska b ken var översättningen på den engelska jag börjat l sa. Den svenska b ken ska jag ge lilla m r så fört jag f r den. Kvittar vad h n säger – h n SKA l sa alla fyra böckerna, tr ts att det  r 4 000 sidor! Efter att ha l st dessa böcker vill man aldrig mer l sa någon b k, f r inget kan m ta sig m t dessa. Hm, vilket engagemang från min sida. Tänk om jag kunde känna mig lika engagerad när jag ska slänga s p rna?

Engagemang är k nstigt. Tänk så olika saker vi engagerar oss i. Politik, grannarnas bl msterrabatter, Skilda världar[19], j bbet, familjen, frimärken, k lls rtering, Rädda gurkorna, Släpp skalbaggar, fria, Anonyma Fanta-drickare, Rör inte min lumpis, SOS Garnnystan, Fl rdkramare och så vidare. F rut m pers nligt engagemang så kan man alltså gå med i en förening med likasinnade. Själv har jag ett passivt engagemang i Hyresgästföreningen. Bra att vara med i, men man vet inte alla gånger till vilken nytta. Känns bara rätt, helt enkelt. Sedan  r jag  cks  med i en yrkesförening, aktivt.  r kassör i l kalavdelningen. Seriefr mjande  r jag med i. Följer det hela med intresse, men deltar inte aktivt. Naturligtvis (?)  r jag med i en fackförening. Nu för tiden  r det nästan ett tvång. Det  r k nstigt med fackföreningar. De  r inte bättre än det  mbud man har. Där har jag tur. De bryr sig och engagerar sig i oss, medlemmarna. D rn engagerar mig väl  cks  en del. Tacka Gud f r d rn nu när jag gått sjukskriven! Vad skulle jag gj rt annars? Jo, det vet jag... Suttit och stirrat ut i tömma luften. Det enda jag tr ar mig för  r ber ende. Men  n klarar jag faktiskt av att låta bli att starta d rn på ett helt dygn.

[1] Jag vägrar skriva ”rullat”. Från början  r det en felskrivning som nu blivit vedertagen. Finns väl ingen som säger ruller f r r ller eller rundell f r r ndell? Sånt som är runt eller rullar ska inte styra stavningen av låneord och på det sättet skapa nya ord eller stavningar.

[2] Vet att det  cks  kan stavas k lleger och att det är vanligare. Men substantiv som slutar på –a i singular blir

–or i plural!

[3] K siv <http://wwwc.aftnbladet.se/nyheter/9907/04/k siv.html>

[4] Marlina.

[5] Till exempel Sverigeh ftet.

[6] Skadan efter synnervsinflammationen.

[7] Sagt med irani.

[8] Neur gen hudsmärta – finns visst.

[9] Jo, vis av erfarenhet så vet jag att det också finns.

[10] Och nu är jag Jontas med alla!

[11] Saknat Internet-uppkoppling under några dagar, men skrivit dagbok offline.

[12] Diana Gabaldon.

[13] In real life – i verkliga livet.

[14] Jag orkade aldrig se klart filmen och jag vill inte se den.

[15] Gästböcker och anslagstavla finns inte längre.

[16] Övergrepp – övertramp.

[17] Den ovan, alltså.

[18] Det fanns ingen anledning att censurera texten jag tog bort – därför har den återkommit.

[19] Svensk evighetssåpa som visades på TV4.

[Edit](#) | [Permlink](#)

Kommentera

Inloggad som [Jontas](#). [Logga ut?](#)

Kommentar

Följande HTML-taggar och attribut är tillåtna: <abbr title=""> <acronym title=""> <blockquote cite=""> <cite> <code> <del datetime=""> <i> <q cite=""> <strike>

Skicka kommentar

Adminarea

- [Administration](#)
- [Logga ut](#)
- [Inlägg via RSS](#)
- [Kommentarer via RSS](#)
- [WordPress.org](#)

WPMU DEV Copyright ©2012 Flärdskrivaren Go back to top ↑